

Arrest

nr. 226 440 van 20 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die in het bezit was van een paspoort (afgegeven op 25 augustus 2015 te Mogadishu), een laissez-passer (afgegeven op 17 mei 2016 te Kampala) en een visum type D (afgegeven op 20 mei 2016 te Kampala, geldig van 25 mei 2016 tot 25 mei 2017), is België binnengekomen op 4 juni 2016.

1.2. Verzoeker diende in functie van zijn partner, R.A.A., een aanvraag gezinshereniging in. Aan verzoeker werd een verblijfskaart afgeleverd en hij beschikt thans over een verblijfsrecht geldig tot 6 juni 2020.

1.3. R.A.A. diende op 14 augustus 2014 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 april 2015 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

R.A.A. werd in het bezit gesteld van een verblijfskaart en beschikt sinds 14 augustus 2019 over een verblijf van onbepaalde duur (artikel 49/2, § 3, van de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 19 september 2018 diende verzoeker, samen met zijn minderjarige dochter, S.O.M., een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 september 2019 werd verzoekers dochter So.A.A., geboren te Verviers.

1.5. Op 20 mei 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoekers dochters S.O.M. en So.A.A.

Op 20 mei 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal tevens de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 20 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/09/2018
Overdracht CGVS: 29/10/2018*

U had op 7 februari 2019 van 9.32 uur tot 13.06 uur een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en te behoren tot de Abgal-subclan van de Hawiye. U bent geboren in Mogadishu op 1 juni 1986. U maakte er uw secundaire school af in 2000, begon er studies Business Administration aan de SIMAD-universiteit, maar moest die stopzetten door de oorlog. In 2007 verliet u Mogadishu, u verbleef 3 maanden in Hargeisa in Somaliland vooraleer u in januari 2008 naar Saudi-Arabië reisde. Daar trad u op 20 januari 2008 in het huwelijk met R. A. A. (O.V. (...) - CGVS (...)). In maart 2009 werd u er opgepakt door de politie en twee maanden lang gevangen gehouden. Vervolgens werd u in mei 2009 gerepatriëerd naar Somalië. Uw zwangere vrouw kon toen wel in Saudi-Arabië blijven. Enkele jaren later vernam ze er dat haar vader in 2012 was vermoord door Al-Shabaab.

Na uw repatriëring reisde u gedurende enkele maanden heen en weer tussen de woonplaats van uw vader in Madina in de hoofdstad Mogadishu en die van uw moeder in Balad in de provincie Middle Shabelle. Op 22 november 2009 werd uw dochter S. (O.V. (...) - CGVS (...)) geboren. Op het einde van 2009 ging u alleen naar Hargeisa waar u woonde en werkte tot 2014. U ging er een tweede huwelijk aan met M. Y. M. op 3 november 2010. Samen met uw tweede vrouw kreeg u drie zonen, M., Ma. en Maj.

In januari 2014 reisde u naar Saudi-Arabië. U bleef er vier maanden tot wanneer u samen met uw vrouw en dochter werd gerepatriëerd naar Mogadishu. U ging naar Balad en uw vrouw en dochter trokken in bij haar stiefmoeder in Mogadishu. Daar bleek dat het probleem waarvoor uw vrouw Somalië verlaten had in 2007 nog steeds bestond. De zoon van haar stiefmoeder, die lid was van Al-Shabaab, wilde immers met haar trouwen, wat uw vrouw altijd geweigerd had. Door de problemen met haar stiefmoeder en –broer besloot uw vrouw Somalië opnieuw te verlaten in augustus 2014. Voor haar vertrek bracht ze S. onder bij uw moeder in Balad. Op 14 augustus 2014 kwam ze aan in België en diende hier een verzoek tot internationale bescherming in. Op 29 april 2015 werd haar de subsidiaire bescherming toegekend.

In oktober 2014 scheidde u van uw tweede vrouw. Bij die scheiding kreeg u het hoederecht over uw zonen die sindsdien eveneens bij uw moeder in Balad verbleven. Zelf verbleef u afwisselend in Balad en Mogadishu. Na het vertrek van uw vrouw werd u opgebeld door Al-Shabaab. Ze bedreigden u twee keer via telefoon met de dood omdat u met R. was gehuwd. Op 10 juli 2015 vermoordde Al-Shabaab twee vrienden van u. Ze vergisten zich, want ze dachten dat u een van de geviseerde slachtoffers was. U verliet Somalië in september 2015. U reisde toen samen met uw dochter naar Oeganda, waar u de procedure tot gezinshereniging met R. opstartte. U verliet Oeganda op 3 juni 2016 en reide via Ethiopië naar België. U kwam hier aan op 4 juni 2016. U vroeg internationale bescherming op 19 september 2018 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Enkele dagen later, op 24 september 2018, beviel uw vrouw van jullie tweede dochter, So. (O.V. (...) – CGVS (...)), in Luik.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u het paspoort en laissez-passer neer van u en uw dochter Sa., medische attesten met betrekking tot de genitale verminking van uw vrouw en twee dochters en foto's van uw zonen in Oeganda.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw asielmotieven volledig voortvloeien uit het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas van uw vrouw. Het CGVS weigerde de vluchtelingenstatus toe te kennen aan uw vrouw omdat ze haar vrees voor haar stiefbroer die met haar wilde trouwen en lid was van Al-Shabaab niet aannemelijk had gemaakt. Het werd niet geloofwaardig geacht dat uw schoonvader vijf jaar na het vertrek van uw vrouw uit Mogadishu werd vermoord door haar stiefbroer, omdat uw schoonvader ervan verdacht werd uw vrouw gesteund te hebben bij haar vertrek naar Saudi-Arabië en haar bleef steunen door contact te blijven onderhouden met u en geld te ontvangen van haar. Opvallend daarbij was niet alleen dat de stiefbroer pas vijf jaar later wraak nam op uw schoonvader. Ook het feit dat de stiefbroer al die tijd in hetzelfde huis bleef wonen met uw schoonvader en het feit dat uw vrouw nooit iets vernomen had over onenigheden tussen haar vader en haar stiefbroer ondermijnden verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van uw echtgenote. Een ander element dat ongeloofwaardig werd bevonden, was het gegeven dat uw vrouw na haar terugkeer uit Saudi-Arabië in 2014 naar haar ouderlijk huis terugkeerde waar haar stiefmoeder en diens kinderen verbleven. Daar dacht ze met open armen te zullen worden ontvangen omdat ze een getrouwde vrouw met gezin was en ze haar vader financieel had ondersteund. Nochtans was het uitgerekend haar stiefmoeder die erop stond dat uw vrouw met haar zoon ging huwen. Ook haar stiefbroer, die haar vader vermoord had, had ze daar tegen het lijf kunnen lopen. Ze wist immers niet wie ze in het ouderlijk huis zou aantreffen. Door naar haar ouderlijk huis terug te keren, maakte uw vrouw meteen kenbaar dat ze terug in het land was en stelde ze zich zeer kwetsbaar op. De keuze voor die plaats van terugkeer was nog opvallender aangezien uw vrouw ook de optie had om zich te vestigen bij uw familie in Balad. Toch verkoos ze om tien dagen lang bij haar stiefmoeder in Mogadishu te verblijven en nadien nog een maand bij de burens van haar stiefmoeder te vertoeven. Dit terwijl haar halfzus van vaderskant haar duidelijk maakte dat de stiefmoeder en –broer van uw vrouw nog niet van gedachten waren veranderd en het leven van uw echtgenote in gevaar was. Hierdoor had haar stiefbroer voldoende gelegenheid om uw vrouw te straffen of te doden als hij dat had gewild. Het gegeven dat uw vrouw het gevaar opzocht, tastte in ernstige mate de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan. Een derde en laatste element dat de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas onderstreepte, was het gegeven dat de stiefmoeder van uw vrouw ermee akkoord ging om 10.000 dollar, het erfdeel van de vader van uw vrouw, aan haar te schenken. Indien de stiefmoeder daadwerkelijk nog steeds van plan was om uw vrouw te doen trouwen met haar zoon, werd het niet aannemelijk bevonden dat uitgerekend zij uw vrouw deze grote som geld uitbetaalde. Met deze som geld had uw vrouw immers de vrijheid om te gaan en staan waar ze wou.

Uw echtgenote diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Hierdoor wordt ze geacht akkoord te gaan met de motieven die daarin werden opgenomen. Aangezien de voorgehouden vluchtmotieven van uw echtgenote ongeloofwaardig werden bevonden, kan er logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die volledig voortvloeien uit het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van uw echtgenote.

Deze vaststelling vindt verder bevestiging in de weinig aannemelijk verklaringen die u ter zake hebt afgelegd. In casu roept u in uw verzoek om internationale bescherming de problemen van uw vrouw in en voegt eraan toe dat u midden 2015 problemen kreeg met Al-Shabaab. Eerst werd u opgebeld en met de dood bedreigd omwille van uw huwelijk met R.

Een paar dagen later, op 10 juli 2015, werden twee vrienden van u gedood, maar het was duidelijk dat Al-Shabaab zich vergist had en dat u gevisieerd werd. Het gerucht deed de ronde dat u gedood was (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5; CGVS, p 13-14). Bij dit alles kunnen de volgende bedenkingen worden gemaakt. Zo is het in de eerste plaats opvallend dat u pas meer dan een jaar na uw terugkeer uit Saudi-Arabië gevisieerd werd en dat er in de tussentijd geen sprake was van andere vergeldingsacties (CGVS (...), p. 15). Bovendien is het opmerkelijk dat u ook na het vertrek van uw echtgenote door de problemen met haar aan Al Shabaab gelieerde stiefbroer, veelvuldig in Mogadishu heeft verbleven. Zo stelde u na uw terugkeer uit Saudi- Arabië afwisselend te hebben gewoond in Balad en Mogadishu, waar u overigens zelfs een winkel opende samen met uw broer (CGVS, p. 6-7). Het feit dat u zich na het vertrek van uw vrouw in Mogadishu bleef vertonen en er zelfs een zaak opent, wijst niet in de richting van een gegronde vrees voor vervolging door de stiefbroer van uw vrouw of Al-Shabaab. Ook uw verklaringen over uw gedrag na de moord op uw twee vrienden overtuigen niet. Gevraagd wat u na het incident deed, stelt u dat u uw telefoonnummer veranderde en toen pas de beslissing nam om het land te verlaten. In de twee maanden na de dood van uw twee vrienden bereidde u uw vertrek voor door de paspoorten en de visa voor Oeganda te regelen. Op de vraag of u bepaalde veiligheidsmaatregelen nam, antwoordt u dat u meestal thuis in Madina bleef en enkel stiekem naar buiten ging. Wel verhuisde u binnen Madina uit vrees om gevonden te worden (CGVS, p 14-15). Indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zou dan ook verwacht worden dat u elders onderduikt of uw reis al eerder voorbereid had. Uw twijfelachtige verklaringen kunnen de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van uw vrouw niet herstellen.

Naast uw problemen met Al-Shabaab haalt u nog andere redenen aan voor uw verzoek om internationale bescherming. Zo stelt u dat u vreest dat uw jongste dochter So., die in België geboren is, bij terugkeer naar Somalië besneden zal worden (CGVS, p. 15-18). Deze vrees heeft echter alleen betrekking op uw dochter en houdt geen vrees in voor u bij terugkeer naar Somalië. Deze vrees werd in het kader van uw dochters verzoek om internationale bescherming dan ook individueel beoordeeld. Voor het overige haalt u nog een aantal, veeleer administratieve, redenen aan voor uw verzoek om internationale bescherming. Zo wil u uw kinderen op uw naam laten zetten, uw zonen die in Oeganda verblijven en medische problemen hebben naar hier overbrengen en uw Belgische verblijfsvergunning laten verlengen, wat met uw huidige verblijfsstatuut niet mogelijk blijkt (CGVS, p. 13, 18). Ook deze laatste redenen houden geen verband met een eventuele vrees voor vervolging die of een risico op ernstige schade dat u zou lopen in geval van een terugkeer naar Somalië.

De documenten die u neerlegt, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten en laissezpassers van u en uw dochter Sa. kunnen enkel uw verklaringen over uw nationaliteit en reisweg bevestigen. Deze worden hoe dan ook niet in twijfel getrokken. De medische attesten waaruit blijkt dat uw vrouw en oudste dochter genitale verminking hebben ondergaan en uw jongste dochter niet, tonen niet aan dat u een vrees voor vervolging hebt of een risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Somalië. Ook de foto's van uw zonen in Uganda tonen een dergelijke vrees of een dergelijk risico niet aan. Ze kunnen hoogstens uw verklaringen ondersteunen voor wat betreft hun medische toestand.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het land aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 maart 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder

hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. In de onderzochte periode wordt Mogadishu opnieuw getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), in het bijzonder op hotels en instellingen populair bij overheidsfunctionarissen, door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door mortieraanvallen. Al Shabaab blijft in 2018 de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad waarbij er soms burgerdoden vallen. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Al Shabaab is echter niet de enige terreurgroep actief in Mogadishu, enkele gewelddadige incidenten worden door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) opgeëist. Het betreft hier voornamelijk gerichte moorden met vuurwapens op personen die voor de federale overheid werken, inclusief leden van de inlichtingendienst NISA. Al Shabaab legt zich echter toe op het elimineren van de invloed en aanwezigheid van ISS in de hoofdstad. Hierdoor pleegt al Shabaab minder aanslagen op doelwitten die banden hebben met de regering en haar bondgenoten. De aanwezigheid van ISS in Mogadishu zou door deze specifieke actie van al Shabaab gedecimeerd zijn. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab en ISS zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur en dit zowel door AMISOM en het Somalische leger als clanmilities en onbekende gewapende milities. In vergelijking met de eerste helft van 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) net als het aantal burgerslachtoffers bij deze incidenten in de tweede helft van 2018 bijna gelijk gebleven.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal

burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. Er is in Mogadishu sprake van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en een jaarlijkse boekenbeurs die voor de vierde keer op rij wordt georganiseerd. Begin augustus 2018 opent de eerste zuivelfabriek in Mogadishu. Midden oktober 2018 start de eerste ICT-beurs in de hoofdstad met meer dan 60 exposanten en in november 2018 organiseert Mogadishu het eerste National Economic Policy Forum. In december 2018 heropent de VS haar diplomatieke missie in Somalië na 28 jaar, met een ambassade in Mogadishu. Voorts is er een verbetering van sociale basisdiensten, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Zo leggen in 2018 leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra en worden er stappen ondernomen voor de verbetering van het onderwijssysteem, zoals een nieuw nationaal curriculum waarbij er pilootprogramma's worden gelanceerd in verschillende scholen in Mogadishu. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. .

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met uw minderjarige dochter So., geboren op 24 september 2018 in Luik, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.”

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 17 §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Na een theoretische uiteenzetting licht verzoeker toe als volgt:

“1.Toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

- *Aangaande de problemen die Meneer M. en zijn vrouw met Al-Shabaab kenden*

Het CGVS stelt dat het asielrelaas van Meneer M. gebaseerd is op het relaas van zijn vrouw, die in 2015 de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Mevrouw A. A. had geen beroep tegen de beslissing van het CGVS ingediend, aangezien ze de subsidiaire beschermingsstatus had gekregen.

Het CGVS gelooft verzoeker niet wanneer hij verklaart dat hij ernstige problemen met Al-Shabaab heeft ondervonden. Het CGVS begrijpt niet waarom deze terroristische organisatie een jaar zou hebben gewacht om hem te aanvallen, of waarom verzoeker besloot in Mogadishu te blijven nadat zijn vrouw naar België was vertrokken. Ten slotte, volgens het CGVS, als de vrees van verzoeker reëel was, na de dood van zijn twee vrienden, zou hij zijn vlucht eerder hebben voorbereid en beter hebben onderduiken.

In dit verband moet worden opgemerkt dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft onderzocht. Aan Meneer M. werden geen vragen gesteld over de problemen die zijn vrouw kende, over de dood van zijn twee vrienden of over het telefoongesprek dat hij van Al-shabaab kreeg. Het grootste deel van het onderhoud van Meneer M. was gericht op zijn angst van excisie van zijn dochters in geval van terugkeer naar Somalië.

Volgens artikel 17 §2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen:

« Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven ».

Het CGVS had verzoeker over de in de bestreden beslissing gesignaleerde inconsistenties moeten ondervragen. De beslissing moet op zijn minst nietig worden verklaard, zodat de zaak beter kan worden onderzocht.

- *Aangaande het respect van het beginsel van de eenheid van het gezin en van het belang van het kind*

Bij beslissing van 20 mei 2019 heeft het CGVS de vluchtelingenstatus toegekend aan de twee dochters van Meneer M. Daarvoor heeft het CGVS bij beslissing van 29 april 2015 ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de echtgenote van Meneer M.

Moest er toch worden beoordeeld dat verzoeker geen actuele en gegronde vrees loopt voor vervolging, quod non in casu, had de verwerende partij hem toch het voordeel van de afgeleide vluchtelingenstatus moeten erkennen in toepassing van het principe gezinseenheid.”

Verzoeker citeert uit “The handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status - Chapter VI: The principle of family unity” paragrafen 181 tot 188.

Hij stelt dat de angst voor vervolging, die centraal staat in het asielrecht, dus niet de enige basis is voor de erkenning van de status. De Staten hebben andere bevelen tot overweging toegevoegd die de vrees voor vervolging vervangen of verhogen, zoals het beginsel van de eenheid van het gezin, die het Vluchtelingenverdrag niet uitdrukkelijk voorziet. Het breidt de status en de bescherming van de vluchteling uit tot het gezin van de vluchteling. Volgens The Handbook is de bescherming van minderjarige vluchtelingen, met name jonge meisjes, van cruciaal belang. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad (RvV 8 oktober 2018, nr. 210 639; RvV 19 juni 2018, nr. 205.521).

Hij betoogt verder als volgt:

“In casu zijn Meneer M. en Mevrouw R. A. A. in 2008 in Somalië getrouwd. Samen hebben ze meerdere kinderen, waaronder twee dochters die de vluchtelingenstatus hebben gekregen. Om de eenheid van het gezin van Mevrouw A. A. en van de twee dochters van verzoeker in stand te houden, had het CGVS aan verzoeker de vluchtelingenstatus moeten toekennen.

Uit het verslag van de onderhoud van Meneer M. bij het CGVS blijkt ook dat hij een negatieve beslissing heeft ontvangen op zijn aanvraag voor gezinshereniging, met name omdat hij geen inkomen en geen werk heeft (CGVS, blz. 12). Hij is momenteel dus financieel afhankelijk van zijn vrouw.

Aangezien er geen uitsluitingsclausule tegen verzoeker is gehandhaafd en dat de gezinsband met zijn vrouw en zijn twee dochters, en de staat van afhankelijkheid met zijn erkende vrouw correct zijn vastgesteld en door het CGVS niet worden betwist, voldoet verzoeker aan alle voorwaarden om de vluchtelingenstatus te kunnen genieten.

De verwerende partij houdt geen rekening met dit beginsel, noch met het belang van verzoekers kinderen, een beginsel dat niettemin is neergelegd in artikel 22 bis van de Grondwet.

De Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 herinnert ook eraan dat de belangen van het kind in acht moeten worden genomen:

« (33) Het belang van het kind dient bij de toepassing van deze richtlijn een eerste overweging van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie („het handvest”) en het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met inbegrip van diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen ». Overeenkomstig artikel 25.6 van deze richtlijn : *« Bij de uitvoering van deze richtlijn laten de lidstaten zich leiden door het belang van het kind als eerste overweging ».*

Evenals artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

« Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging ».

Artikel 18 van het Handvest, getiteld "Het recht op asiel", bepaalt:

«Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (...).».

Volgens het Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011:

« (18) Het „belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name ter dege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheids- en opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.

Artikel 20.5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.

Artikel 23 - Instandhouding van het gezin:

1. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden.

2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.

3. De leden 1 en 2 zijn niet van toepassing wanneer het gezinslid op grond van de hoofdstukken III en V uitgesloten is van internationale bescherming.

4. Onverminderd de leden 1 en 2 kunnen de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

5. De lidstaten kunnen besluiten dat dit artikel ook geldt voor andere naaste verwanten die ten tijde van het vertrek uit het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de persoon die internationale bescherming geniet, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels te zijnen laste kwamen.

Artikel 31.4 Voor zover mogelijk, worden broers en zusters bij elkaar gehuisvest, daarbij rekening houdend met het belang van de betrokken minderjarige en in het bijzonder met zijn leeftijd en maturiteit. Veranderingen in de verblijfplaats van niet-begeleide minderjarigen worden tot het strikt noodzakelijke minimum beperkt. 5. Indien een niet-begeleide minderjarige internationale bescherming wordt verleend en er nog niet begonnen is met het opsporen van zijn gezinsleden, beginnen de lidstaten hen zo snel mogelijk na de verlening van de internationale bescherming op te sporen, waarbij zij het belang van de minderjarige vooropstellen. Indien al een begin is gemaakt met de opsporing, gaan de lidstaten waar nodig door met het opsporingsproces. In gevallen waarin gevaar bestaat voor het leven of de lichamelijke integriteit van de minderjarige of zijn naaste familieleden, met name indien zij in het land van herkomst zijn achtergebleven, moet bij het verzamelen, verwerken en verspreiden van gegevens over deze personen de vertrouwelijkheid worden gewaarborgd ».

Artikel 23 §1 is voldoende duidelijk en nauwkeurig geformuleerd. Hij voorziet in een specifieke positieve verplichting en hij heeft rechtstreekse werking.

Volgens artikelen 20 en 31 is het belang van het kind van het grootste belang het zoeken naar zijn of haar ouders ook; zodra het gevonden is, moet de gezinseenheid worden gerespecteerd.

Door Meneer M. te dwingen België te verlaten, zou de belangen van zijn kinderen (die op Belgisch grondgebied blijven) ernstig schaden en zou indruisen tegen het beginsel van de eenheid van het gezin. Het is in het belang van zijn dochters om hun huidige leven niet te verstoren door hun vader te dwingen België te verlaten om terug te keren naar Somalië of door hun relatie met hem te verstoren door hun scheiding.

Ondanks het ontbreken van een personele, gegronde en actuele vrees voor vervolging in het hoofd van verzoeker, quod non in casu, had het CGVS in toepassing van het principe van gezinseenheid hen toch de asielbescherming moeten verlenen. Door verzoeker het voordeel van de afgeleide vluchtelingenstatus te ontzeggen, heeft het CGVS het principe van gezinseenheid geschonden.

2. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

In subsidiaire orde, vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980. Uit beschikbare informatie blijkt dat hij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet: "§2. Ernstige schade bestaat uit (...) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict'.

In haar arrest Diakité, omschrijft het Hof van Justitie van de Europese Unie de begrippen van internationaal of binnenlands gewapend conflict als "een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden" (HvJ, 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, para. 28).

De verwerende partij baseert zich op het rapport "COI Focus Somalië : veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 maart 2019 (hierna "COI Focus" genoemd) en op het verslag "UNHCR Position on Returns to Southern and Central Somalia (Update I) May 2016" om te concluderen dat de verzoekster in Mogadishu veilig kan wonen. Het CGVS heeft deze verslagen gedeeltelijk gelezen.

Het verslag van UNHCR beweert niet dat Mogadishu automatische en goede vestigingsalternatief : « En particulier, le UNHCR précise qu'une alternative de fuite interne à Mogadiscio n'est en principe pas envisageable pour des demandeurs de protection craignant d'être persécutés par des acteurs étatiques. Une alternative de fuite interne n'est de manière générale pas envisageable non plus pour des demandeurs de protection craignant d'être persécutés par Al-Shabaab, en dépit du fait que la ville est contrôlée par des forces gouvernementales soutenues par des troupes de l'AMISOM. Même si une alternative de fuite interne devait exceptionnellement entrer en considération, il faudrait examiner dans chaque cas individuel si elle est raisonnablement exigible. Il faudrait notamment examiner si les demandeurs de protection peuvent recevoir un soutien réel de leur famille ou de leur clan, sans quoi ils pourraient se retrouver dans une situation similaire à celle des personnes déplacées internes».

Het CGVS stelt vast dat "de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamitische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven" (bestreden beslissing, p.3). Verzoeker wil benadrukken dat enerzijds dit informatie niet betekent dat Mogadishu nu een veilig stad is, anderzijds dat er nog veel leden van Al-Shabaab die in Mogadishu aanslagen plegen, zijn. Volgens het COI Focus verslag: "Ondanks het feit dat AS geen kampen heeft in Mogadishu vormt de aanwezigheid van AS een voortdurende bedreiging voor de hoofdstad, volgens een rapport dat EASO in 2017 publiceerde. AS is immers geïnfiltrerd in de stad inclusief in het meest beveiligde gedeelte namelijk de internationale luchthaven van Mogadishu en Villa Somalia." (COI Focus, p.20) We kunnen ook lezen in de COI Focus verslag dat: In 2018 profiteert AS van de aanhoudende politieke tegenstellingen en de vaak tegenstrijdige belangen van de verschillende politieke en sociale actoren in het land, waaronder clan- en subclanleiders, politici en zakenmensen. Volgens onderzoeksjournalisten Maruf en Joseph is AS in 2018 niet verzwakt ondanks de luchtaanvallen en de dood van honderden AS-strijders. De UN Monitoring Group besluit in haar rapport van november 2018: "[There] has been no significant degradation of the group's capability to carry out asymmetric attacks in Somalia" (COI Focus p. 12). "De Somalische denktank Hiraal Institute stelt vast dat AS zich in 2018 meer toelegt op guerrilla-activiteiten in de steden en minder directe aanvallen uitvoert op militaire basissen van AMISOM en het Somalische leger." (COI Focus p. 13)

Het CGVS probeert om te tonen dat de veiligheidsincidenten nog steeds doelgericht zijn en dus niet zo vaak burgers treffen (bestreden beslissing, p.4) maar het CGVS erkent echter dat betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers niet beschikbaar zijn.

Voorts baseert het CGVS zich op de rechtspraak van het EHRM en deze van andere Europese landen. Deze rechtspraak dateert van minimum drie jaren geleden. Niettemin fluctueert de veiligheids situatie in Mogadishu veel. Volgens het COI Focus verslag: «Wat het geweld in de hoofdstad in 2018 betreft, is er in mei een piek van gevechten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en niet-reguliere gewapende groepen. Dit geweld neemt af naar het einde van het jaar. Het geweld tegen burgers neemt toe in mei om te pieken in de maand juni en dan af te nemen in de maand augustus. In september neemt dit geweld opnieuw toe en blijft het even intensief in de tweede helft van het jaar, op een kleine daling na in de maand oktober 2018. Eind december neemt dit geweld sterk af. Op het vlak van remote violence is er midden september tót midden oktober een aanzienlijke daling met geen enkel incident begin oktober. De maanden maart, juli en november van 2018 zijn de maanden met de hoogste graad van remote violence.» (COI Focus p.39)

In het COI Focus kunnen we ook lezen dat "Voor de eerste helft van 2018, vanaf 1 januari 2018 tot 1 juli 2018, telt ACLED in totaal 399 incidenten in Mogadishu met in totaal 481 dodelijke slachtoffers. In die periode vallen 210 incidenten onder de noemer Battle - no change of territory met 230 doden, 2 incidenten onder de noemer Battle - Nonstate actor over takes territory met geen enkel dodelijk slachtoffer, 71 incidenten onder de categorie remote violence met 116 doden en 116 incidenten onder de noemer violence against civilians met 135 dodelijke burgerslachtoffers. Voor de verslagperiode van deze COI Focus, vanaf 1 juli 2018 tot en met 31 december 2018, telt ACLED in totaal 346 incidenten in Mogadishu met in totaal 500 dodelijke slachtoffers. In de onderzoeksperiode vallen 149 incidenten onder de noemer Battle - no change of territory met 260 doden, 2 incidenten onder de noemer Battle - Non-state actor over takes territory met 10 dodelijke slachtoffers, 76 incidenten onder de categorie remote violence met 97 doden en 119 incidenten onder de noemer violence against civilians met 133 dodelijke burgerslachtoffers" (COI FOCUS p.37). Zelfde de veiligste wijken zijn niet zo veilig: "Verschillende bronnen beschrijven dan weer dat de veiligste plaats in de stad de zone rond de internationale luchthaven van Mogadishu is. Ook gekend als Mogadishu International Airport of MIA, nabij de zee. Het gaat om een veiligheidszone van vier vierkante kilometer, omgeven door prikkeldraad en barrières tegen aanslagen, die wordt verdedigd door soldaten van AMISOM. De zone wordt bevolkt door private veiligheidsdiensten, diplomaten, humanitair personeel, soldaten, zakenlui, spionnen, aldus AFP, en herbergt onder meer AMISOM, de VN en de Britse ambassade. Niettemin stellen VN rapporten van januari en mei 2017 dat het veiligheidsrisico in deze zone hoog blijft"(COI Focus p.51).

Volgens de Verenigde Naties: In Mogadishu, Al-Shabaab continued to carry out attacks and targeted assassinations through the use of vehicle-borne improvised explosive devices, under-vehicle improvised explosive devices and remote-controlled improvised explosive devices. In September and October, brief lulls in attacks were accompanied by an increase in general criminality in the capital. [...] The Lower and Middle Shabelle regions continued to record the highest levels of Al-Shabaab activity in the country, including improvised explosive devices as well as remote-controlled improvised explosive devices and armed attacks on AMISOM and Somali National Army security convoys and personnel. The Middle Juba, Lower Jub, Gedo, Hiran and Bay regions also reported activity by Al-Shabaab, although to a lesser extent." (stuk 5 - UNSC, Report of the Secretary-General on Somalia, 21 december 2018, blz.3-4, beschikbaar op <https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BFCF9B-6D274E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/S/2018.1149.pdf>).

Betreffende het dagelijks leven heeft het CGVS nogmaals een bevooroordeeld lezen van het verslag gedaan. In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt (bestreden beslissing, p.4), is het dagelijks leven van de inwoners van Mogadishu veel beïnvloed door het geweld maar ook door de voedselonveiligheid. Bij voorbeeld kunnen we in het COI Focus verslag lezen dat «Het onderzoek van de Britse denktank RUSI van 2018 stelt dat de overkoepelende uitdaging voor alle inwoners van Mogadishu de onveiligheid is. De staat is afwezig en de inwoners zijn afhankelijk van informele op de clan gebaseerde groepen voor hun bescherming en politiewerk [...]" (COI Focus, p.58). Omwille van de voedselonveiligheid blijven kinderen weg van school en zijn ze erg kwetsbaar voor geweld, in h et bijzonder wanneer ze ontheemd zijn en gescheiden geraken van familie, aldus UNICEF. Save The Children heeft het eind april 2017 over meer dan een miljoen extra kwetsbare Somalische kinderen » (COI Focus, p.62)."

Vervolgens citeert verzoeker het verslag van 2018 van Amnesty International (verzoekschrift, stuk 3) en het arrest « Sufi et Elmi » van het EHRM van 28 juni 2011 (nr. 11.449/07) en een nieuwsbrief van EDEM van februari 2016. Hij besluit het volgende:

"Deze informatie tonen dat Mogadishu helemaal niet een veilig stad is. Verzoeker begrijpt niet hoe het CGVS kan concluderen dat "er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie (...)"terwijl het COI Focus verslag stelt dat "Voor 2017 verzamelt de databank van ACLED 242 aanvallen tegen burgers (violence against civilians) met 340 burgerdoden.

Voor dat jaar worden ook 142 incidenten van remote violence geteld met in totaal 776 dodelijke slachtoffers waarvan de meerderheid burgers door de zware bomaanslag op 14 oktober 2017 in Mogadishu.⁴⁰⁵ ACLED telt in de eerste helft van 2018 116 incidenten geklasseerd als violence against civilians met 135 burgerdoden en 71 incidenten met 116 doden onder de categorie remote violence waarbij soms burgerslachtoffers vallen. In de tweede helft van 2018 klasseert ACLED 119 gewelddadige incidenten als violence against civilians met 133 dodelijke slachtoffers en 76 gewelddaden als remote violence waar soms burgers het slachtoffer van werden en dit doelbewust of als omstaander met in totaal 97 doden.⁴⁰ (COI Focus, p. 47). "Volgens gegevens verzameld door UNSOM vallen de meeste burgerdoden in de maand juli 2018 in Mogadishu, 104 van het in totaal 133 burgerdoden die maand opgetekend. De meerderheid van deze dodelijke slachtoffers (67) vallen in Mogadishu door bombardementen en aanvallen met het gebruik van explosieven uitgevoerd door AS. In september 2018 ziet UNSOM een stijging van het aantal dodelijke burgerslachtoffers door IED-aanvallen door AS in de hoofdstad. 42 » ("COI Focus, p.49).

Niet meer dan drie maanden geleden, pleegde Al-Shabaab opnieuw een belangrijke aanval in Mogadishu die burgerlijke slachtoffers veroorzaakte: "Somalia's special forces have killed all three gun men who had taken over a building in central Mogadishu, using civilians as human shields, officials say. The attack, which killed 20 people, began late on Thursday when al-Shabab militants stormed an area lined with hotels, shops and restaurants. They then seized a nearby building. This was the longest siege by the militant group since it was forced out of the Somali capital in 2011. The final gunman was killed on Friday evening, about 22 hours after the initial attack. [...] The Maka al-Mukarama road is the busiest road in Mogadishu. It has been repeatedly targeted by al-Shabab militants despite being one of the most heavily guarded roads in the country. [...] The former deputy director of Somalia's National Intelligence and Security Agency (NISA) says that al-Shabab has increased its attacks in Mogadishu as retaliation for the airstrikes."(stuk 4 - BBC).

De verwerende partij kan niet zeggen dat deze laatste jaren/maanden de veiligheidssituatie in Mogadishu goed is terwijl de gegevens op basis van welke de verwerende partij de beslissing heeft genomen het tegenovergestelde aanduidt.

Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen dat aantonen dat Mogadishu niet veilig is.

Het aantal geweldincidenten fluctueert maar blijft altijd hoog. De meeste slachtoffers zijn altijd burgers. Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is het geweld tegen deze burgers niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van het leger of een speciaal populatiegroep).

Dat willekeurig geweld veroorzaakt een ernstige bedreiging van het leven van verzoeker in de zin van artikel 48/4, §2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : « Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n° 33210/11 van 2 oktober 2012, §103, ook M.S.S. v. Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Hoewel de verwerende partij rekening moest houden met alle relevante elementen om haar beslissing te nemen, heeft ze geen rekening gehouden met alle informatie die in de verslagen staan. Zo als aangetoond is de evaluatie van de veiligheidssituatie niet goed bestudeerd en bestaat er een heel groot risico voor burgers in Mogadishu. Aangezien dat de verwerende partij haar beslissing niet op een deugdelijk onderzoek van alle informatie - die bovendien zijn te oud - waarover ze beschikt gebaseerd heeft, heeft ze het artikel 10, §3, van de Richtlijn 2013/32/UE geschonden.

Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de verzoekster, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan verzoeker op basis van artikel 48/4, §2. b) of c) van de Vreemdelingenwet."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken:

- Rapport "Country report - Somalia" van Amnesty International;
- Persbericht "Somaliforces end day-long Mogadishu siege" van BBC van 1 maart 2019;
- Rapport "Report of the Secretary-General on Somalia" van UNSC van 21 december 2018.

2.1.3. In de nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat er geen gegrond middel werd aangevoerd.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, kan verzoeker niet worden bijgetreden dat zijn asielrelaas onvoldoende werd onderzocht. Verzoeker heeft immers de mogelijkheid gekregen om zijn relaas toe te lichten. Hij stelt ten onrechte dat hem geen vragen werden gesteld over de problemen die zijn vrouw ook kende, over de dood van zijn twee vrienden en over het telefoongesprek dat hij met Al Shabaab. In bestreden beslissing wordt ook op deze aspecten ingegaan met een verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en bij aanvang van de procedure. Verzoeker toont verder niet aan dat de bestreden beslissing zich niet kon steunen op het feit dat het asielrelaas van R.A.A. evenmin geloofwaardig werd geacht, gelet op de beslissing van 29 april 2019 van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Samen met de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen op zich ook weinig aannemelijk zijn en verzoeker geen enkele ernstige poging onderneemt om deze vaststellingen concreet te weerleggen.

Het feit dat verzoeker niet met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk en artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorziet slechts in de verplichting om de verzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer die tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Het is overigens niet ernstig van verzoeker om te stellen dat hem de kans niet werd geboden om de tegenstrijdigheden te verhelderen doch vervolgens over deze beweerde inconsistenties zelf niet de minste verdere duiding te geven. Hij heeft hiertoe de kans middels onderhavig verzoekschrift en de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud die hij ontving ingevolge de toepassing van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat hem een status van afgeleide vluchteling aan de familieleden van een erkende vluchteling moet worden toegekend. Hij wijst erop dat zijn partner en zijn dochters internationale bescherming hebben gekregen.

De Raad merkt op dat in arrest nr. C-652/16 van het Hof van Justitie van 4 oktober 2018 geoordeeld wordt dat het de lidstaten toestaat te bepalen dat, ingeval krachtens de bij de Richtlijn 2011/95/EU ingestelde regeling internationale bescherming wordt verleend aan een gezinslid, het genot van deze bescherming wordt uitgebreid tot andere gezinsleden, mits zij niet onder een van de in artikel 12 van diezelfde richtlijn genoemde uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, ECLI:EU:C:2018:801, r.o. 74). Dergelijke automatische toekenning van een internationale beschermingsstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie een internationale beschermingsstatus werd verleend overeenkomstig nationaal recht is op zich, en mits voldaan aan voormelde voorwaarden, niet onverenigbaar met de Richtlijn 2011/95/EU. De Richtlijn 2011/95/EU voorziet zelf evenwel niet in een dergelijke uitbreiding van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (*ibid.*, r.o. 68). Uit de Richtlijn 2011/95/EU vloeit dan ook geenszins een verplichting voort tot zulke automatische toekenning van een internationale beschermingsstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie een internationale beschermingsstatus werd verleend. De Raad wijst erop dat het doel van de asielprocedure niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst/het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning als vluchteling van zijn dochters omwille van genitale verminking teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel op toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan zijn partner omwille van de algemene veiligheidssituatie zoals die toen gold teneinde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De Raad wijst erop dat verzoeker trouwens gebruik heeft gemaakt, in tegenstrijd met de inhoud van het verzoekschrift, van de geëigende procedures en hierdoor beschikt over een verblijfsrecht in België op basis van zijn gezinssituatie. Deze vaststelling op zich ondergraaft verzoekers betoog dat steunt op een inbreuk op de eenheid van gezin en het hoger van het kind.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw asielmotieven volledig voortvloeien uit het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas van uw vrouw. Het CGVS weigerde de vluchtelingenstatus toe te kennen aan uw vrouw omdat ze haar vrees voor haar stiefbroer die met haar wilde trouwen en lid was van Al-Shabaab niet aannemelijk had gemaakt. Het werd niet geloofwaardig geacht dat uw schoonvader vijf jaar na het vertrek van uw vrouw uit Mogadishu werd vermoord door haar stiefbroer, omdat uw schoonvader ervan verdacht werd uw vrouw gesteund te hebben bij haar vertrek naar Saudi-Arabië en haar bleef steunen door contact te blijven onderhouden met u en geld te ontvangen van haar. Opvallend daarbij was niet alleen dat de stiefbroer pas vijf jaar later wraak nam op uw schoonvader. Ook het feit dat de stiefbroer al die tijd in hetzelfde huis bleef wonen met uw schoonvader en het feit dat uw vrouw nooit iets vernomen had over onenigheden tussen haar vader en haar stiefbroer ondermijnden verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas van uw echtgenote. Een ander element dat ongeloofwaardig werd bevonden, was het gegeven dat uw vrouw na haar terugkeer uit Saudi-Arabië in 2014 naar haar ouderlijk huis terugkeerde waar haar stiefmoeder en diens kinderen verbleven. Daar dacht ze met open armen te zullen worden ontvangen omdat ze een getrouwde vrouw met gezin was en ze haar vader financieel had ondersteund. Nochtans was het uitgerekend haar stiefmoeder die erop stond dat uw vrouw met haar zoon ging huwen. Ook haar stiefbroer, die haar vader vermoord had, had ze daar tegen het lijf kunnen lopen. Ze wist immers niet wie ze in het ouderlijk huis zou aantreffen. Door naar haar ouderlijk huis terug te keren, maakte uw vrouw meteen kenbaar dat ze terug in het land was en stelde ze zich zeer kwetsbaar op. De keuze voor die plaats van terugkeer was nog opvallender aangezien uw vrouw ook de optie had om zich te vestigen bij uw familie in Balad. Toch verkoos ze om tien dagen lang bij haar stiefmoeder in Mogadishu te verblijven en nadien nog een maand bij de bureaus van haar stiefmoeder te vertoeven. Dit terwijl haar halfzus van vaderskant haar duidelijk maakte dat de stiefmoeder en –broer van uw vrouw nog niet van gedachten waren veranderd en het leven van uw echtgenote in gevaar was. Hierdoor had haar stiefbroer voldoende gelegenheid om uw vrouw te straffen of te doden als hij dat had gewild. Het gegeven dat uw vrouw het gevaar opzocht, tastte in ernstige mate de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan. Een derde en laatste element dat de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas onderstreepte, was het gegeven dat de stiefmoeder van uw vrouw ermee akkoord ging om 10.000 dollar, het erfdeel van de vader van uw vrouw, aan haar te schenken. Indien de stiefmoeder daadwerkelijk nog steeds van plan was om uw vrouw te doen trouwen met haar zoon, werd het niet aannemelijk bevonden dat uitgerekend zij uw vrouw deze grote som geld uitbetaalde. Met deze som geld had uw vrouw immers de vrijheid om te gaan en staan waar ze wou.

Uw echtgenote diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS. Hierdoor wordt ze geacht akkoord te gaan met de motieven die daarin werden opgenomen. Aangezien de voorgehouden vluchtmotieven van uw echtgenote ongeloofwaardig werden bevonden, kan er logischerwijs evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die volledig voortvloeien uit het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van uw echtgenote.

Deze vaststelling vindt verder bevestiging in de weinig aannemelijk verklaringen die u ter zake hebt afgelegd. In casu roept u in uw verzoek om internationale bescherming de problemen van uw vrouw in en voegt eraan toe dat u midden 2015 problemen kreeg met Al-Shabaab. Eerst werd u opgebeld en met de dood bedreigd omwille van uw huwelijk met R. Een paar dagen later, op 10 juli 2015, werden twee vrienden van u gedood, maar het was duidelijk dat Al-Shabaab zich vergist had en dat u gevisieerd werd. Het gerucht deed de ronde dat u gedood was (Vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5; CGVS, p 13-14). Bij dit alles kunnen de volgende bedenkingen worden gemaakt. Zo is het in de eerste plaats opvallend dat u pas meer dan een jaar na uw terugkeer uit Saudi-Arabië gevisieerd werd en dat er in de tussentijd geen sprake was van andere vergeldingsacties (CGVS (...), p. 15). Bovendien is het opmerkelijk dat u ook na het vertrek van uw echtgenote door de problemen met haar aan Al Shabaab gelieerde stiefbroer, veelvuldig in Mogadishu heeft verbleven. Zo stelde u na uw terugkeer uit Saudi- Arabië afwisselend te hebben gewoond in Balad en Mogadishu, waar u overigens zelfs een winkel opende samen met uw broer (CGVS, p. 6-7). Het feit dat u zich na het vertrek van uw vrouw in Mogadishu bleef vertonen en er zelfs een zaak opent, wijst niet in de richting van een gegronde vrees voor vervolging door de stiefbroer van uw vrouw of Al-Shabaab. Ook uw verklaringen over uw gedrag na de moord op uw twee vrienden overtuigen niet. Gevraagd wat u na het incident deed, stelt u dat u uw telefoonnummer veranderde en toen pas de beslissing nam om het land te verlaten. In de twee maanden na de dood van uw twee vrienden bereidde u uw vertrek voor door de paspoorten en de visa voor Oeganda te regelen. Op de vraag of u bepaalde veiligheidsmaatregelen nam, antwoordt u dat u meestal thuis in Madina bleef en enkel stiekem naar buiten ging. Wel verhuisde u binnen Madina uit vrees om gevonden te worden (CGVS, p 14-15). Indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zou dan ook verwacht worden dat u elders onderduikt of uw reis al eerder voorbereid had. Uw twijfelachtige verklaringen kunnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van uw vrouw niet herstellen.

Naast uw problemen met Al-Shabaab haalt u nog andere redenen aan voor uw verzoek om internationale bescherming. Zo stelt u dat u vreest dat uw jongste dochter So., die in België geboren is, bij terugkeer naar Somalië besneden zal worden (CGVS, p. 15-18). Deze vrees heeft echter alleen betrekking op uw dochter en houdt geen vrees in voor u bij terugkeer naar Somalië. Deze vrees werd in het kader van uw dochters verzoek om internationale bescherming dan ook individueel beoordeeld. Voor het overige haalt u nog een aantal, veeleer administratieve, redenen aan voor uw verzoek om internationale bescherming. Zo wil u uw kinderen op uw naam laten zetten, uw zonen die in Oeganda verblijven en medische problemen hebben naar hier overbrengen en uw Belgische verblijfsvergunning laten verlengen, wat met uw huidige verblijfsstatuut niet mogelijk blijkt (CGVS, p. 13, 18). Ook deze laatste redenen houden geen verband met een eventuele vrees voor vervolging die of een risico op ernstige schade dat u zou lopen in geval van een terugkeer naar Somalië.

De documenten die u neerlegt, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten en laissezpassers van u en uw dochter Sa. kunnen enkel uw verklaringen over uw nationaliteit en reisweg bevestigen. Deze worden hoe dan ook niet in twijfel getrokken. De medische attesten waaruit blijkt dat uw vrouw en oudste dochter genitale verminking hebben ondergaan en uw jongste dochter niet, tonen niet aan dat u een vrees voor vervolging hebt of een risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Somalië. Ook de foto's van uw zonen in Uganda tonen een dergelijke vrees of een dergelijk risico niet aan. Ze kunnen hoogstens uw verklaringen ondersteunen voor wat betreft hun medische toestand."

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker betwist niet dat hij niet aantoonbaar is dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gezien verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit Somalië, wordt in dit geval de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Ook het EHRM heeft in het arrest van 5 september 2013 in de zaak nr. 886/11 (*"K.A.B. t. Zweden"*) geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu is verbeterd sinds 2011, dan wel het begin van 2012. Het Hof stelde op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat de situatie op dat moment in Mogadishu niet van dien aard is dat een ieder die aanwezig is in de stad een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien bevestigde het EHRM dit standpunt in zijn arrest van 10 september 2015 in zaak nr. 4601/14 (*"R.H. t. Zweden"*). In paragraaf 67 wordt overwogen dat de beschikbare bronnen niet laten zien dat de situatie in Mogadishu is verslechterd sinds september 2013. Verzoeker kan worden bijgetreden in zoverre hij aanvoert dat deze rechtspraak niet langer een beoordeling van de huidige situatie betreft. De Raad stelt echter vast dat ook de meest recente informatie de stelling van het EHRM ondersteunt.

Het standpunt van de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. Met het louter verwijzen naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier om het besluit van de commissaris-generaal te betwisten en het citeren uit informatie van Amnesty International de VN Veiligheidsraad en BBC toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu is gesteund.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de informatie van UNHCR inzake de toepassing van een intern vestigingsalternatief naar Mogadishu, merkt de Raad op dat in onderhavig geval geen toepassing werd gemaakt van het concept 'intern vestigingsalternatief', gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst in Somalië.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 maart 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft.

De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. In de onderzochte periode wordt Mogadishu opnieuw getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), in het bijzonder op hotels en instellingen populair bij overheidsfunctionarissen, door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door mortieraanvallen. Al Shabaab blijft in 2018 de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad waarbij er soms burgerdoden vallen. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Al Shabaab is echter niet de enige terreurgroep actief in Mogadishu, enkele gewelddadige incidenten worden door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) opgeëist. Het betreft hier voornamelijk gerichte moorden met vuurwapens op personen die voor de federale overheid werken, inclusief leden van de inlichtingendienst NISA. Al Shabaab legt zich echter toe op het elimineren van de invloed en aanwezigheid van ISS in de hoofdstad. Hierdoor pleegt al Shabaab minder aanslagen op doelwitten die banden hebben met de regering en haar bondgenoten. De aanwezigheid van ISS in Mogadishu zou door deze specifieke actie van al Shabaab gedecimeerd zijn. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab en ISS zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur en dit zowel door AMISOM en het Somalische leger als clanmilities en onbekende gewapende militieën. In vergelijking met de eerste helft van 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) net als het aantal burgerslachtoffers bij deze incidenten in de tweede helft van 2018 bijna gelijk gebleven.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. Er is in Mogadishu sprake van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en een jaarlijkse boekenbeurs die voor de vierde keer op rij wordt georganiseerd. Begin augustus 2018 opent de eerste zuivelfabriek in Mogadishu. Midden oktober 2018 start de eerste ICT-beurs in de hoofdstad met meer dan 60 exposanten en in november 2018 organiseert Mogadishu het eerste National Economic Policy Forum. In december 2018 heropent de VS haar diplomatieke missie in Somalië na 28 jaar, met een ambassade in Mogadishu. Voorts is er een verbetering van sociale basisdiensten, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Zo leggen in 2018 leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra en worden er stappen ondernomen voor de verbetering van het onderwijssysteem, zoals een nieuw nationaal curriculum waarbij er pilootprogramma's worden gelanceerd in verschillende scholen in Mogadishu. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. .

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP